

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

L'ENIGMA de la COBRA REIAL

Estrella Polar

Irene Adler

L'enigma
de la Cobra Reial

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Un projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

Títol original: *L'enigma del Cobra Reale*
Traducció: Maria Dolors Ventós

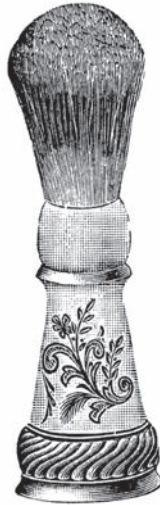
© 2014 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
© de les característiques d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Avda. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellaporlar.cat
International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 — 20123 Milà, Itàlia —
foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: octubre de 2015
ISBN: 978-84-16519-06-4
Dipòsit legal: B. 20.819-2015
Fotocomposició: Aura Digit
Impressió: Egedsa
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

NOVEMBRE

Un dels secrets que els anglesos guarden més zelosament és que no és cert que a la seva terra plogui tant com això. Els diverteix d'allò més la idea que els continentals o, més ben dit, les ànimes de càntir dels americans, se'ls imaginin assotats per una pluja incessant, enfredorits, embolcallats en els seus abrics i arrecerats sota fràgils paraigües.

Ben al contrari, al Londres que ja feia una setmana que veia, el banyava un sol lluminós, que ressaltava amb més nitidesa els detalls del meu trist retorn. No crec que hi hagi en tot l'any un mes més malencònic que el novembre ni un període pitjor per estar tristos que aquell en què la tardor s'esfulla poc abans de l'arribada de l'hivern, les fulles es panseixen i la terra, humida, exhala una fredor intensa que sembla impregnada de mort.

Tot i així, va ser el novembre, concretament l'11, quan en Leopold –el meu pare– i jo vam decidir, una vegada per totes, fer un trasllat definitiu, deixar enrere la nostra antiga vida parisenca per instal·lar-nos a la nova residència londinenca, que, en realitat, no n'era gens, de nova: ens vam traslladar al mateix apartament que el pare havia llogat un any abans, durant la guerra, quan per prudència vam deixar la nostra casa de París.

Encara ara m'emociono pensant en aquest petit detall: en Leopold, amb la desesperada tossuderia d'un nen, va decidir abandonar París pel significat que aquella ciutat tenia per a ell i la Geneviève, l'adorada esposa que havia perdut. Tot i així, quan el senyor Adler va haver d'elegir una residència a Londres, es va decantar per

aquella casa d'Aldford Street, que encara conservava, en els colors harmoniosos de la tapisseria i en diversos detalls de la decoració, l'empremta que hi havia deixat la dona que va estimar tota la vida. Quanta tendresa hi havia en aquell contrast entre les fermes resolucions de la voluntat i les desesperades vacil·lacions del cor!

La Geneviève. El seu nom continuava aflorant als meus llavis, com un enigma irresoluble, en les llargues hores que passava en soledat, durant aquells dies llunyans.

La Geneviève, la meva mare adoptiva, que no havia comprès mai del tot, i que no m'havia comprès mai del tot, però que no havia dubtat a enfrontar-se a la mort per salvar-me la vida. Això confirma la nostra minsa capacitat de penetrar en el misteri que viu en l'ànima de les persones, fins i tot de les que tenim al costat. I ara em veia obligada a conviure amb aquell record que s'assemblava molt a un malson: la Geneviève, que s'interposava coratjosament entre un sòrdid delinqüent i jo, i pagava amb la vida la meva temeritat.

No podia deixar de pensar que si aquell lladre havia entrat a casa, no havia estat per la guerra civil, ni per la pobresa que assotava la capital francesa després de

la derrota que li havien infligit els prussians, sinó que havia estat culpa meva. Meva i de l'horror per l'avoriment que compartia amb els meus grans amics, en Sherlock Holmes i l'Arseni Lupin, que ens empenyia inevitablement a la recerca de l'emoció d'una aventura. I, al final, vaig aprendre el preu que es paga, en llàgrimes, quan decideixes seguir la passió per l'aventura o, més ben dit, per l'ardent bellesa del perill. A hores d'ara puc afirmar amb seguretat que no es tractava de capricis, sinó de la meva naturalesa més profunda, que es començava a manifestar. Tot i així, l'únic que sentia aquells dies era una ombra feixuga que s'havia posat damunt de l'extraordinària vida que portàvem els meus amics i jo des de feia uns quants mesos. Una vida que, fins a aquell moment, sempre havia pensat que la il·luminava la mateixa llum que inundava les platges blanques de Saint-Malo, el poble on ens havíem conegut i havíem jurat que seríem amics per sempre.

Per això, quan vam tornar a la casa londinenca, suspesa entre el passat i el present, i el senyor Horaci Nelson, el nostre majordom, en va obrir les finestres de bat a bat, vaig tenir la sensació que només havíem estat fora uns quants dies. Perquè encara hi aletejava el

record de la meva mare. De la meva mare, sí, perquè, al capdavant, era ella qui ho havia estat de debò durant tota la meva vida, dia rere dia, molt més que la meva autèntica mare, l'Alexandra Sofia von Klemnitz. La Sofia m'havia donat la vida. La Geneviève m'havia salvat de la mort. Però, aquell novembre, em semblava que totes dues estaven enterrades sota un mantell impenetrable. I estava segura, santa ingenuïtat, que s'hi quedarien per sempre.

Hauria d'haver entès que no seria així des del moment que vaig fer les primeres passes per aquells passadissos decorats amb elegància, sota les aranyes venecianes, entre els sofàs entapissats en un estil Sheraton pur, sobre unes catifes que algun mercader turc o armeni havia portat amb vaixell fins als Docks de Londres; potser era un pensament una mica estrany, però em semblava que la nostra casa londinenca conservava alguna cosa de totes dues dones: el dolorós traspàs de l'una i l'absència total de l'altra.

O, més senzillament, la realitat era que malgrat tots els meus esforços, el meu pentinat (uns cabells pèl-rojos curtíssims, gairebé com els d'un xicotot), les meves decisions i les paraules del papa, em seria completament

impossible tirar-me a l'esquena el passat i recomençar de bell nou com si no hagués passat res. I semblava que els meus somnis també em volien dir el mateix. Recordo el somni que vaig tenir la nit de la nostra arribada a Londres: passejava pel camp, llegint un llibre i, abans d'arribar al final, quan passava per un estret pont de pedra, el llibre em va caure al riu. Al somni, jo anava amunt i avall per aquell pont i m'abocava per mirar el llibre, que era al fons, obert, sense que l'aigua el fes malbé ni l'arrossegues el corrent, i desitjava desesperadament poder llegir les paraules que l'aigua destenyia. Quan em vaig despertar, no vaig poder evitar el pensament que aquell llibre era la meva història i la de la Geneviève, que se m'havia escapat de les mans per sempre.

Era tal com em sentia. Però procurava no demostrar-ho. Sabia que el pare patia tant com jo, més ben dit: molt més, perquè ell havia estimat la Geneviève molt més que jo. I m'havien adoptat en nom de l'amor que els unia. El papa sabia que la mare tenia els pulmons delicats, i que l'aire fumós de Londres li havia fet empitjorar la salut. Però no li havia passat pel cap que pogués morir d'aquella manera, de sobte, i en unes

circumstàncies tan violentes. Va encaixar el cop mirant de dedicar-me la mateixa tendresa que jo li dedicava: fent-me creure que se n'havia sortit, que malgrat tot podríem superar aquella situació, que ens refaríem, aquell hivern no, és clar (la proximitat del Nadal se'ns feia insuportable), però potser, fins a cert punt, la primavera següent. No sé quins negocis havia tancat, quines fàbriques de ferro havia venut, quines línies de ferrocarril havia abandonat a la seva sort per poder canviar de vida i tallar amb el seu passat, no m'ho va dir mai. Però jo el veia abatut, l'espiava quan es pensava que no el veia, i plorava o es quedava embadalit, amb l'escuma d'afaitar a la cara, i es mirava al mirall, com si de sobte li resultés impossible creure que la Geneviève ja no fos al seu costat. L'un era la crossa de l'altre. Però semblava que entremig d'aquelles dues crosses s'hi sostenia un fantasma.

Tal com deia, semblava que el vituperat clima londinenc compregués el nostre estat d'ànim i, per donar-nos una mica de consol, es prodigava amb un temps insòlit: uns límpids dies de sol i una brisa fresca, que empenyia uns innocus nuvolets blancs que fugien rabents pel

teló blau clar del cel. Em quedava molta estona abocada a la finestra, contemplant els carrers fangosos que s'omplien de venedors i de carruatges, els arbres del parc al rerefons, per un costat, i les façanes blanques de les cases del carrer per l'altre. Una vegada, vaig veure una colla d'escura-xemeneies que caminava fent equilibris per les teulades de l'edifici del davant i vaig proferir un crit de sorpresa. Ells, que em van veure, em van saludar i em van dedicar una exhibició d'acrobàcies esbojarrades.

—No! No! Per l'amor de Déu! —vaig xisclar, preocupada perquè podien prendre mal o caure al carrer.

Però ells es van posar a riure, van alçar les seves llargues escombres negres i em van allargar un barret. Els vaig fer un gest perquè s'esperessin i vaig remenar per casa buscant un xíling; quan el vaig trobar, els el vaig llançar. Tan bon punt un nano de cara fosca i ulls brillants el va entomar, em vaig trobar més bé.

Durant aquells dies, que recordo com un període de convalescència, sovint m'aferrava a la idea d'allò que havia començat a anomenar el meu programa. És a dir, el programa per convertir-me en la persona que volia arribar a ser de debò, i que consistia en una llarga llista

de punts anotats escrupolosament en un quadern amb les tapes blaves, del mateix color, ara me n'adono, que el flascó de perfum preferit de la Geneviève. Aquell quadern va quedar fatalment inacabat i gran part de les seves pàgines en blanc, però llavors el fullejava amb satisfacció. Entre els punts principals que vaig anotar-hi, després de reprendre els meus estudis amb un preceptor, hi havia la meva decisió de recomençar les classes de cant amb la senyoreta Langtry, que potser era una persona una mica rígida però una professora excel·lent.

Em tranquil·litzava la idea de tornar-me a sumir en el prodigi de la música i rebutjar qualsevol altre pensament per concentrar-me només en la meua veu. En aquell moment encara no podia saber que, ben aviat, uns esdeveniments inesperats reclamarien la meua atenció i que, tal com ja havia succeït altres vegades, l'irresistible reclam de l'aventura m'empenyeria a ajornar el meu retorn al cant.